

WYDZIAŁ PRAWA i ADMINISTRACJI
UNIWERSYTETU KARDYNAŁA
STEFANA WYSZYŃSKIEGO w WARSZAWIE
Katedra Postępowania Karnego

Warszawa, dnia 23 października 2024 r.

Dr hab. Marcin Wielec, prof. UKSW

- Recenzja -

**rozprawy doktorskiej Pani mgr Dominiki Bonieckiej – Hakobyjan
pt. „Znaczenie dowodu poszlakowego dla ustaleń faktycznych sądu karnego
w postępowaniu pierwszoinstancyjnym”, Szczecin 2024 r., ss. 370.**

I. Uwagi wprowadzające.

Z nadesłanej dokumentacji - między innymi z pisma z dnia 7 października 2024r. – wynika, że Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 29 marca 2019r., wszczęto przewód doktorski Pani Dominiki Bonieckiej – Hakobyjan. Natomiast na podstawie kolejnej Uchwały z dnia 4 października 2024r., Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego powierzyła mi funkcje recenzenta w tym przewodzie doktorskim.

Rozprawa doktorska Pani mgr Dominiki Bonieckiej – Hakobyjan nosi tytuł: „Znaczenie dowodu poszlakowego dla ustaleń faktycznych sądu karnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym”.

Zgodnie z przepisem art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 ze zm.) w zw. z art 179 ust 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669)", stwierdza się, że rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne rozwiązanie problemu w oparciu o opracowanie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne, lub oryginalne dokonanie artystyczne, oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej. Rozprawa doktorska może mieć formę maszynopisu książki, książki wydanej lub spójnego tematycznie zbioru rozdziałów w książkach wydanych, spójnego tematycznie zbioru

artykułów opublikowanych lub przyjętych do druku w czasopiśmie naukowych, określonych przez ministra właściwego do spraw nauki (...). Rozprawę doktorską może stanowić praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna (...). Rozprawę doktorską może także stanowić samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej, jeżeli wykazuje ona indywidualny wkład kandydata przy opracowywaniu koncepcji, wykonywaniu części eksperymentalnej, opracowaniu i interpretacji wyników tej pracy (...).

Natomiast generalnie uznawane kryteria recenzji rozprawy doktorskiej to m.in. sformułowanie ostatecznej oceny / konkluzji recenzowanej rozprawy doktorskiej przez recenzenta, który dokonuje analizy stopnia oryginalności problemu naukowego przedstawionego w tej rozprawie, formułuje ocenę ogólną wiedzy autora rozprawy doktorskiej w danej dyscyplinie naukowej (w tym przypadku nauki prawne), a także formułuje ocenę umiejętności autora rozprawy doktorskiej do samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

II. Struktura rozprawy doktorskiej.

Recenzowana rozprawa doktorska autorstwa Pani magister Dominiki Bonieckiej – Hakobyan, pod tytułem „*Znaczenie dowodu poszlakowego dla ustaleń faktycznych sądu karnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym*”, złożona jest z pięciu rozdziałów problemowo – analitycznych, wprowadzenia, podsumowania, bibliografii, wykazu schematów, wykazu wykresów, formularza ankiety badań jakościowych, formularza ankiety badań ilościowych.

W poszczególnych rozdziałach przedstawiono analizę następujących zagadnień:

- w **Rozdziale pierwszym** – przedstawiono ujęcie dowodu poszlakowego w polskim procesie karnym w kontekście wybranych koncepcji i poglądów. Kolejne problemy przedstawione w tym rozdziale to pojęcie dowodu w świetle doktryny prawa karnego procesowego, dowód poszlakowy w polskiej literaturze karnoprocessowej, pojęcie dowodu poszlakowego w literaturze zagranicznej. W tej części rozprawy również sformułowano autorską koncepcję na konstrukcję dowodu poszlakowego oraz przeanalizowano dowód poszlakowy w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a także wskazano wybrane błędy w pojmowaniu dowodu poszlakowego.

- w **Rozdziale drugim** – autorka przedstawiła analizę statusu ontycznego poszlaki. Tutaj określono definicję poszlaki w krajowej doktrynie karnoprocessowej, wyróżniono typowe grupy poszlak, przedstawiono problematykę poszlaki odciążającej i przeciwposzlaki, inicjatywy dowodowej w procesie poszlakowym, relacji poszlaki do domniemania faktycznego. W tym miejscu również autorka poddała analizie kwestie tzw. dowodu ścisłego, a dowodu swobodnego (w świetle teorii Romualda Kmiecika) na tle definicji poszlaki oraz dowodu poszlakowego. Inne kwestie tu zaprezentowane to dowód ścisły (formalny), dowód swobodny (nieformalny), poglądy Romualda Kmiecika o dowodach pomocniczych i poszlakach, poszlaka jako fakt czy twierdzenie o fakcie i kwestia charakterystyki procesu dowodzenia w postępowaniu dowodowym.

- w Rozdziale trzecim – autorka zaprezentowała badanie ustalenia faktu jako ważnego etapu poznania sądowego. W tym rozdziale dokonano analizy koncepcji poznania sądowego (teoria Macieja Zielińskiego), pojęcia i zakresu poznania, zadań poznawczych i przedmiotu oraz podmiotu poznania, problematykę wykorzystania źródeł poznawczych i wiedzy poza źródłowej, ogólnej dyrektywy poznawczej. Nadto poprowadzono analizę elementów struktury przestępstwa w kontekście dowodu poszlakowego, strony przedmiotowej czynu zabronionego w sprawach poszlakowych, strony podmiotowej czynu zabronionego w sprawach poszlakowych oraz procesu udowadniania twierdzenia stanowiącego przedmiot procesu karnego w oparciu o dowód poszlakowy.

- w Rozdziale czwartym – ulokowano zaś problematykę kształtowania przekonania sędziowskiego w sprawach poszlakowych z perspektywy autorskich badań jakościowych.

- w Rozdziale piątym – przeprowadzono autorską analizę wybranych spraw poszlakowych w ramach studium przypadku.

Przyglądając się strukturze poszczególnych rozdziałów pod względem prawidłowości i klarowności, stwierdzić trzeba, że autorka słusznie wychodzi w pierw od ogólnych informacji i interpretacji dotyczących dowodu poszlakowego. Określa jego podstawowe elementy, przedstawia jego opis, kolejne podziały i znaczenia dla postępowania karnego, aż w końcu próbuje stworzyć autorską definicję tego rodzaju specyficznego dowodu. Następnie analiza autorki przechodzi do próby określenia właściwości dowodu poszlakowego. Stąd autorka wchodzi już w zagadnienia ontyczne, a więc próbuje odpowiedzieć na pytanie w jaki sposób istnieje i w ogóle jest możliwy dowód poszlakowy w postępowaniu karnym. W tym segmencie problemowym przedstawiono szczegółowe definicje, typy, ujęcia doktrynalne i rodzaje poszlak w postępowaniu karnym.

Po przedstawieniu powyższych elementów, prawidłowym jest działanie autorki, która przenosi ciężar analizy na kolejne kwestie otoczenia procesowego, w jakim dowód z poszlak powstaje, istnieje i funkcjonuje. W tym świetle ważne wydaje się ustalenie faktu jako etapu poznania sądowego. Związane są z tym wszelkie koncepcje poznania sądowego (wiodąca dla pracy doktorskiej jest koncepcja M. Zielińskiego). Ważnymi elementami tego poznania w kontekście dowodu poszlakowego są również teoretyczne elementy struktury przestępstwa. Główną osią rozważań w tym zakresie stały się charakterystyczne cechy czynu zarzucanego oraz czynu przypisanego, a także elementy struktury przestępstwa dotyczące dowodu poszlakowego. Przedstawiony, w sposób solidny, fundament teoretyczny dla tego badania pozwolił następnie na zaprezentowanie badań własnych autorki, czyli kwestii kształtowanie przekonania sędziowskiego w sprawach poszlakowych w świetle badań jakościowych oraz kolejnej autorskiej analizy wybranych spraw poszlakowych w ramach studium przypadku.

Podsumowując ocenę struktury recenzowanej rozprawy doktorskiej, przyznać trzeba, że jest ona zwarta, logiczna i przede wszystkim czytelna. Rozdziały są ułożone w sposób uporządkowany i racjonalny, w tym sensie, że każdy rozdział ma swoje z góry przyporządkowane miejsce w całościowej analizie. Stwierdzam, że nie ma przypadku w przygotowanej przez autorkę sekwencji rozdziałów w recenzowanej pracy. Zauważam, że układ pracy doktorskiej jest mocno przemyślany i skonstruowany wynikowo, a więc każdy kolejny rozdział w opisywanej tu sekwencji jest rezultatem wcześniejszych przemyśleń i założeń badawczych. Na podstawie powyższego widać, precyzyjnie w konstruowaniu planu

badawczego. Autorka wie co chce zbadać, ma na to swoją wizję, projektuje badanie dostrzegając potencjalne przydatne obszary i zagadnienia. W efekcie – tego mocno przemyślanego konstruktu badawczego – powstaje kompleksowa analiza, która odpowiada na każde z przedstawionych wcześniej założeń badawczych.

III. Cel pracy, teza pracy, wybór metodologii badań.

Zgodnie z generalnym założeniem autorki, celem dysertacji doktorskiej jest próba określenia znaczenia dowodu poszlakowego dla ustaleń faktycznych sądu karnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Nie ma wątpliwości, że jest to bardzo ciekawy obszar badawczy. Oczywiście, że istnieje bardzo duży dorobek doktryny postępowania karnego w zakresie szeroko rozumianego prawa i postępowania dowodowego, ale akurat tematyka dowodu poszlakowego jest tu mocno deficytowa. Zgodzić się również trzeba, że ta problematyka należy do jednej z najtrudniejszych w prawie karnym procesowym. Słuszna uwaga autorki zawarta jest tuż na wstępie dysertacji, że to właśnie pomimo obszernego dorobku, tak doktryny prawa karnego procesowego, jak i orzecznictwa sądów karnych w zakresie postępowania dowodowego, nie udało się dotychczas osiągnąć porozumienia w kwestiach podstawowych jak na przykład w kwestiach semantycznych, czy terminologiczno–pojęciowych związanych z pojęciem „dowód”. Dobrą uwagą jest to, że brak jest zgody co do zasadniczych pojęć związanych z tytułowym zagadnieniem w postaci używania i zdefiniowania takich pojęć jak: poszlaka czy dowód poszlakowy. Cel pracy doktorskiej jest zatem prawidłowo i klarownie przedstawiony, dlatego nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Jeśli chodzi o tezę dysertacji doktorskiej to jest ona czytelna i – wedle założeń autorki – tezą wyjściową skonstruowaną w celu przeprowadzenia zamierzonych badań jest stwierdzenie, że dowód poszlakowy posiada istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych sądu karnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Drugą tezą jest założenie, że poszlakę należy pojmować jako fakt uznany za udowodniony na podstawie dowodów uznanych przez sąd za wiarygodne i mające znaczenie dla ich ustalenia, natomiast dowód poszlakowy jako zbiór wskazanych wyżej poszlak. Trzecią tezą jest sformułowanie, że fakt wystąpienia w sprawie karnej dowodu bezpośredniego nie pozbawia jej automatycznie charakteru poszlakowego, albowiem z procesem poszlakowym mamy do czynienia zawsze wtedy, gdy chociażby jeden z elementów strony przedmiotowej czynu zabronionego pod groźbą kary został ustalony na podstawie poszlak.

Odnosnie do wyboru metodologii badań to stwierdzam, że jest ona również prawidłowa. Zastosowane przez autorkę metody badawcze obejmują analizę aktów prawnych wraz z wykorzystaniem literatury przedmiotu oraz analizę indywidualnych, konkretnych przypadków opisanych w ramach studium przypadku, wzbogacone badaniami jakościowymi w postaci przeprowadzonych wywiadów indywidualnych. Podstawową metodą badawczą wykorzystaną w dysertacji doktorskiej jest metoda dogmatyczno – prawna, wzbogacona elementami badań empirycznych. I to właśnie na szczególną uwagę zwracają badania empiryczne, które są przeprowadzone starannie, zaś wyniki z tych badań przedstawione są jasno i rzetelnie.

IV. Dobór i wykorzystanie źródeł.

Analizując recenzyjnie kwestie doboru i wykorzystania źródeł w niniejszej dysertacji, wskazuję, że jest ona poprawna.

Sama biografia jest bardzo bogata i składa się z kilkuset pozycji książkowych zbiorowych, monograficznych, czy artykułowych. Są to pozycje bardzo mocno związane z głównym wątkiem analizy prowadzonej w rozprawie doktorskiej. Wykorzystana bibliografia jest również interdyscyplinarna. Nie znajduję zasadniczo jakiegokolwiek pozycji, która wzbogacić miałaby „sztucznie” bibliografię. Każda wykorzystana pozycja jest fundamentem do skonstruowania odpowiednich i precyzyjnych analiz autorki. Warto również wskazać, że poza pozycjami z szeroko rozumianej literatury autorka stworzyła sporą bazę orzecznictwa.

Reasumując tą część recenzji, stwierdzam, że dobór i wykorzystanie źródeł w recenzowanej rozprawie doktorskiej jest prawidłowe i stanowi mocny punkt do całościowej oceny dysertacji.

V. Ocena formalnej strony pracy.

Strona formalna również nie budzi większych zastrzeżeń. Autorka bardzo dobrze wyraża swoje stanowisko, precyzyjnie posługuje się strukturą gramatyczną zdania, tzw. odsyłacze stosuje prawidłowo, cytacje stosuje prawidłowo. Nie widzę żadnych mankamentów strony formalnej. Wszystko jest uporządkowane i przez to czytelne. Pracę, pomimo, że zawiera różne m.in. dane, wykresy, tabele, czyta się płynnie i przyjemnie, z całkowitym zrozumieniem intencji autorki.

Ostatecznie zatem stwierdzam, że strona formalna recenzowanej dysertacji doktorskiej jest poprawna.

VI. Ocena merytorycznej strony pracy.

Kolejnym kryterium recenzyjnym jest ocena merytoryki pracy doktorskiej. Już na wstępie tej oceny, jednoznacznie stwierdzam, że merytoryka recenzowanej dysertacji doktorskiej jest bardzo dobra. Tytuł rozprawy doktorskiej ma rangę tematu doktorskiego. Nie ma wątpliwości, że podjęta przez autorkę problematyka cechuje się wysokim stopniem oryginalności problemu naukowego ciekawie przedstawionego w tej dysertacji. Bardzo mało jest pozycji naukowych poświęconych bezpośrednio zagadnieniu poszlaki w postępowaniu karnym. Często tematyka dowodu poszlakowego podejmowana jest tylko przy okazji analizowania problematyki z zakresu szeroko rozumianego prawa dowodowego w postępowaniu karnym. Tutaj mamy kompleksową, oryginalną i autorską analizę problematyki dowodu poszlakowego. Kierunki analizy i interpretacji doktryny, orzecznictwa wsparte autorskimi koncepcjami wraz z autorskimi badaniami cechują się wysokim poziomem merytorycznym. Biorąc pod uwagę treść poszczególnych rozdziałów dysertacji doktorskiej, stwierdzam, że operowanie poszczególnymi pojęciami, orzecznictwem, przedstawienie indywidualnych wniosków badawczych jest poprawne. Autorka bardzo precyzyjnie opisała kwestie dowodowe, w tym przedstawiła nie tylko poglądy doktryny w kontekście tego obszaru, ale także zaproponowała – co bardzo podnosi ogólną ocenę rozprawy - swoje autorskie uwagi i spostrzeżenia.

Z merytorycznej strony warto odnotować, że w recenzowanej dysertacji prawidłowo określono pojęcie dowodu poszlakowego, posługując się tu głównie znaną w doktrynie prawa karnego procesowego koncepcją Z. Papierkowskiego a także koncepcją Jana Nelkena (uzupełniająco wykorzystano poglądy P. Horoszowskiego, M. Cieślaka, A. Gaberle, R. Kmiećnika). Przedstawione analizy co do istoty dowodu poszlakowego, jego konstrukcji i wartość procesowej należy uznać za poprawne. Dodatkowym atutem jest, że konstrukcje tego rodzaju dowodu przedstawiono nie tylko z perspektywy polskiej, ale również i zagranicznej. Autorka przedstawiła tą problematykę na zasadzie wskazania pewnych widocznych oraz istniejących w literaturze rozbieżności w odniesieniu do podstawowego pojęcia dowodu. I jest to słuszny zabieg, bowiem to szeroko rozumiane prawo dowodowe, a w nim kardynalne pojęcie i pojmowanie terminu „dowód” jest podstawą do dalszych prac analitycznych nad tytułowym zagadnieniem. Stąd między innymi wszelkie najczęściej powielane nieporozumienia w pojmowaniu dowodu poszlakowego. To właśnie te nieporozumienia w pojmowaniu treści terminu „dowód” – zdaniem autorki - przyczyniły się do zatarcia jego znaczenia oraz istoty, co z kolei odcisnęło wyraźne piętno w sposobie postrzegania tytułowego dowodu poszlakowego. To słuszna uwaga autorki. Szczególnie wartościowe – autorskie - są przedstawione przez autorkę propozycje własnego ujęcia konstrukcji dowodu poszlakowego, składającego się ze zbioru poszlak, tj. faktów udowodnionych na podstawie dowodów wiarygodnych i mających znaczenie dla ich ustalenia. Ciekawie również zostało dobrane orzecznictwo Sądu Najwyższego w tymże zakresie. Podobnie bardzo ciekawie analitycznie i z pełnym polotem pojęciowym, autorka przedstawiła zagadnienia wchodzące w zakres – dość mocno intrygującego – segmentu dysertacji poświęconego analizie statusu ontycznego poszlaki. Tu również można spotkać prawidłowe analizy dorobku doktryny. Gdzie indziej zaś, czytelnie i logicznie przedstawiono problematykę poszlaki odciążającej i przeciwposzlaki, zagadnienie inicjatywy dowodowej w procesie poszlakowym, aktywności procesowej oskarżonego i jego obrońcy, sprawę alibi i domniemań faktycznych etc. Bardzo potrzebne – w tym kontekście - stały się rozważania na temat opracowanego przez R. Kmiećnika podziału dowodów na ściste i swobodne na tle definicji poszlaki oraz dowodu poszlakowego. Interesujące i merytorycznie poprawne są analizy odnoszące się do pojmowania poszlaki jako faktu, czy twierdzenia o fakcie. Stąd poprawny był kolejny krok autorki i przedstawienie przez nią powiązanego z tymi zagadnieniami mechanizmu dowodzenia w postępowaniu dowodowym w sprawach karnych z istotnym naciskiem na mechanizm czynienia ustaleń faktycznych (koncepcja poznania wg. Lecha Morawskiego). Kolejnym segmentem zagadnień analitycznych, które są bardzo precyzyjnie przedstawione są kwestie etap poznania sądowego. W sukurs tej tezie przychodzi – bardzo sprawnie przedstawiona koncepcja poznania sądowego M. Zielińskiego, oraz koncepcje J. Wróblewskiego, R. Kmiećnika oraz J. Jaśkiewicza. Na tym obszarze prawidłowo merytorycznie również przeanalizowano dodatkowe zagadnienia nawiązujące do postępowania karnego takie jak, pojęcie i zakres poznania sądowego, sądowego stosowania prawa, pojęcia uprawdopodobnienia jako instytucji prawa dowodowego, charakterystykę faktu jako przedmiotu dowodzenia, elementów struktury przestępstwa w kontekście dowodu poszlakowego. Tutaj zaś na szczególną uwagę i wyróżnienie zasługuje autorska próba uzyskania odpowiedzi na pytanie: czy w procesie poszlakowym każdy element twierdzenia stanowiącego przedmiot przypisania w ramach rozstrzygnięcia sądu meriti musi być wykazany przez dowód poszlakowy? W ramach powyższego zaprezentowano trzy hipotezy, które w moim przekonaniu w pełni zostały wypełnione.

Kolejnym obszarem, gdzie można spotkać poprawne uwagi i analizy autorki to kwestia kształtowania się przekonania sędziowskiego w sprawach karnych w świetle badań jakościowych. To jest pierwsza części wyróżniająca znacznie tą pracę doktorską i niewątpliwie podbijającą jej wartości merytoryczną. Tu nie tylko omówiono kwestie przekonania sędziowskiego w ujęciu teoretycznym, a więc na podstawie zgromadzonej literatury przedmiotu, ale także zaprezentowano i zinterpretowano orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, traktujące o kształtowaniu się przekonania sędziowskiego. Natomiast wyjątkową wartością są niewątpliwie uzyskane wyniki badań jakościowych, które zostały przeprowadzone w formie wywiadów z sędziami orzekającymi w sprawach karnych. To jest bardzo wartościowa część pracy. Nie ulega wątpliwości, że to również bardzo czasochłonna część badania. Konstrukcję wywiadu należy również uznać za właściwą. Widać w niej „z góry” określony cel, obszar, rodzaj i klarowność pytań i prawidłową ich interpretację. Ja nie mam wątpliwości, że to pierwszy z dwóch bardzo charakterystycznych i bardzo wartościowych segmentów tej pracy oparty na kompetencje *stricte* badawczym. Drugim wyróżniającym elementem są przeprowadzone przez autorkę badania empiryczne, które autorka przeprowadziła w ramach analizy studium przypadku. Tu również przeprowadzona analiza autorki zasługuje na wyróżnienie. Chodzi tu o autorską wivisekcję prawdziwych zdarzeń w poszczególnych postępowaniach karnych, gdzie pojawiało się zagadnienie dowodu poszlakowego, a które toczyły się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie, Sądem Okręgowym w Warszawie oraz Sądem Okręgowym w Katowicach. Badanie to oparte było o analizę prawdziwych akta postępowań karnych. Nie ma wątpliwości, że to bardzo skomplikowane, trudne organizacyjnie i również czasochłonne badanie. Autorka znakomicie poradziła sobie z tym badaniem prezentując bardzo ciekawe wnioski i obserwacje. Załączone do pracy doktorskiej ankiety są dobrze skonstruowane a same badania zostały metodologicznie bardzo dobrze przeprowadzone.

VII. Konkluzja.

Konkludując swoje uwagi recenzyjne jednoznacznie wskazuje, że recenzowana praca autorstwa Pani mgr Dominiki Bonieckiej – Hakobyan pt. „*Znaczenie dowodu poszlakowego dla ustaleń faktycznych sądu karnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym*” wedle przepisów Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 ze zm.) w zw. ustawą z dnia 3 lipca 2018 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669), stanowi oryginalne rozwiązanie tytułowego problemu naukowego, zaś prowadzony przez autorkę wywód merytoryczny, potwierdza, że Pani mgr Dominika Boniecka – Hakobyan wykazuje się w wysokim stopniu wiedzą teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej oraz że posiada znaczne umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej i badawczej.

Wskazując na powyższe, uprzejmie wnoszę o **dopuszczenie** Dominiki Bonieckiej – Hakobyan do dalszych etapów, właściwych dla prowadzenia przewodu doktorskiego.

Dr hab. Marcin Wielec, prof. UKSW